

Lov, der skal ordne Forfølgningsmåden ved Rigsretten, men maa overlades til Folkethingets egen Bestemmelse, som vedkommende Forretningsgangen paa Thinget. Imidlertid kan det vel med Sikkerhed forudsættes, at Folkethinget ikke vil foretage et saa betydningsfuldt Skridt, som at sætte Ministrene under Tiltale, uden i Forveien at have gjort Sagen til Gjenstand for omhyggelig Overveelse og derved være kommen i Besiddelse af de væsentligste af de Actstykker og Beviser, der ansees tilstrækkelige til at begrunde Vedkommendes Straffelyd, og at hert saaledes vil have et Grundlag for Tiltalen, som Anklageren kun maa søge at fuldstændiggjøre. Det er endog muligt, at Folkethinget i det nævnte Niemed kan have gjort Brug af den ethvert af Thingene ved Grundlovens § 50 hjemlede Ret til at nedsætte Commissioner af Thingets Medlemmer til at undersøge almeenvigtige Gjenstande, og have affordret offentlige Myndigheder og private Borgere de Dplysninger, de i saa Henseende maatte være istand til at meddele enten mundtlig eller skriftlig, og at Sagen saaledes, allerede førend Tiltale institueres, er oplyst ved de samme eller lignende Midler, som i Loven forudsættes anvendte paa et senere Stadium af Sagen, naar denne allerede er anlagt.

Ligeledes er det, hvad de Sager angaaer, som Kongen med Folkethingets Samtykke maatte lade anlægge ved Rigsretten mod Andre end Ministrene for Forbrydelser, som findes særdeles farlige for Staten, antageligt, at Forhører ville være optagne om disse Forbrydelser, og Beviset for samme derved ordentligviis være tilveiebragt, forinden Tiltale institueres for Rigsretten, og at saaledes ogsaa i disse Sager Hovedactstykkerne og de væsentligste Bevisdata ville være tilstede, naar Anklageren udnævnes, saa at han kun har at søge det Manglende suppleret. Imidlertid lader det sig ligesaa lidet i disse, som i de mod Ministrene anlagte Sager, i Almindelighed bestemme, i hvilken Grad

dette vilde vil være steet, da Sagen kan være af den Bessaffenhed, at uagtet der foreligger tilstrækkelige Data til derpaa at støtte en Tiltale ved Rigsretten, den fuldstændige Bevisførelse for Vedkommendes Brøde dog kan være saa vidtlost og vanskelig, og udtræve en saadan Mængde af Documenter eller Afhøringer af saa mange Vidner, at dette fuldstændige Apparat umuligen kan bringes tilveie for Sagens Anlæg, hvortil der i Loven om Forfølgningsmåden ved Rigsretten maa sørges for, at alle fornødne Dplysninger kunne, under Sagens Behandling, blive fremstillede deels fra Anklagerens og deels fra Tiltaltes og hans Forsvarers Side, og blive Modparten meddeelt behørig Tid for Sagens Foretagelse til endelig Behandling, saa at under den mundtlige Plaidering af Sagen Intet skal kunne fremkomme fra den ene eller den anden Side, som ikke er kjendt af den anden Part, og som han altsaa ikke har været opfordret til at imødegaae under Sagførelsen.

Den Fremgangsmaade, der med Hensyn hertil er bragt i Forslag, er meget simpel, idet der nemlig er aabnet Parterne Udgang til for Rigsretten at fremlægge de Documenter og Beviser, og ved Rettens Hjælp faae de nærmere Forklaringer erhvervede, som til Sagens fuldstændige Dplysninger ansees nødvendige, forinden den egentlige Behandling af samme finder Sted. I dette Niemed er det gjort Anklageren til Pligt at skaffe alle de til Sagens fuldstændige Bedømmelse fornødne Documenter og øvrige Dplysninger tilstede til den Dag, Stævningen falder i Rette, saa at Sagen til den Tid fra hans Side er fuldkommen documenteret. Dette kan imidlertid af tvende Grunde være umuligt for ham, og der er derfor tilføiet den i saa Henseende fornødne nærmere Bestemmelse. Da det nemlig i § 13 er paalagt Anklageren strax efter hans Udnævnelse at udtage Stævning imod Tiltalte, og Varsel kun er bestemt til 8 Dage, naar Tiltalte, hvad vel som oftest vil være Tilfældet, opholder sig paa det Sted, hvor Rigsretten holdes, eller iøvrigt ikke udenfor Sjælland, ligesom Varslet i andet Fald, naar Tiltalte dog er indenfor Rigets Grændser, ikke er over 14 Dage eller 3 Uger, vil det i det mangfoldige Tilfælde være umuligt for An-

Jahre 1789 bis auf die neueste Zeit, 4ten Band, 1ste Abtheilung, 1847, Seite 81 ff.), und Befehl für das Herzogthum Sachsen-Coburg, die Verantwortlichkeit des Staatsbeamten wegen Verfassungsverletzung betreffend, vom 23ten December 1846 (l. c. S. 292 ff.).